

Người Vợ Mắt Tích

Hoàng Hải Thủy

— 11 —

Tập tự truyện của Hoàng Tuấn do chính tay Hoàng Tuấn viết lại, tới đây là ngừng. Nhưng **TRẦN HUY**, người bạn thân nhất đời của Hoàng Tuấn, người mà Hoàng Tuấn có ý viết lại tập tự truyện này để lại cho đọc, biết rõ từng chi tiết tất cả những gì đã xảy ra sau đó. Giờ đây, khi hồi tưởng lại những chuyện đó, đôi mắt của Huy mờ lẹ.

Trần Huy là người bình thản, trầm tĩnh, nhiều tham vọng và tàn nhẫn, ít khi xúc động, chưa bao giờ thương xót ai, chưa bao giờ khóc... Nhưng giờ đây khi đọc lại những dòng chữ này, khi nhớ lại những gì đã xảy ra, chàng đã phải xúc động đến nghẹn ngào, đến khóc... Chàng nhớ lại những việc oan nghiệt đã xảy ra đêm hôm đó. Đêm đó là một đêm chàng thức trắng...

Bốn giờ sáng, chàng về đến nhà. Từ trên chiếc xe hơi dừng lại trong vườn vi la của chàng, Huy ngạc nhiên khi thấy trong nhà chàng đèn điện vẫn còn sáng khắp nhà. Mọi đêm, quen lệ – Huy sống độc thân, chàng có thể đi ngủ sớm hoặc là đi chơi suốt đêm, không có thời dụng biểu nhất định trong đời chàng cũng như trong đời tất cả những người trai độc thân, có tiền, có địa vị khác sống ở Thủ đô có nhiều nơi giải trí và tiêu thì giờ này – người đầy tớ già và trung tín của chàng tắt đèn, đóng cửa vào lúc 11 giờ và đi ngủ, Huy có chìa khóa riêng mở cửa. Không mấy khi chàng cần đến người hầu ban đêm. Anh Tám, người hầu của Huy, chờ chàng bên cửa. Huy bước vào nhà, anh nói ngay:

- Thưa cậu... Có ông Tuấn tới tìm cậu. Ông vừa đi khỏi...
- Ông có nói gì không?
- Thưa có... Coi bộ ông có chuyện gì nghiêm trọng lắm... Ông tới nói ông cần gặp cậu ngay và hỏi tôi làm sao tìm được cậu... Tôi có nói ông ngồi chờ cậu ở nhà, chắc cậu sẽ về nhà ngủ... Nhưng ông không ngồi lại được. Ông nói ông có gọi điện thoại tới nhưng tôi không nghe thấy tiếng chuông điện thoại...

Huy không lấy làm lạ vì chàng biết người hầu của chàng đã có tuổi, nặng tai, ngễnh ngãng.

- Ông tới đập cửa... Tôi tưởng cậu về, cậu quên chìa khóa nên ra mở. Ông Tuấn có vẻ buồn bực nhiều khi thấy cậu không ngủ nhà và không biết làm sao có thể tìm được cậu ngay... Ông nói ông phải tới khách sạn Mỹ Ngọc Cung trong Chợ Lớn ngay đêm nay...
- Mỹ Ngọc Cung...? Anh nghe rõ ông nói tên khách sạn đó chứ?
- Dạ rõ. Ông còn dặn tôi là cứ nói khách sạn trong Chợ Lớn là cậu biết. Ông bảo tôi đưa cho ông mượn khẩu súng của cậu... Tôi sợ không dám đưa nhưng thấy ông khẩn khoản quá và nhất là tôi thấy ông nói ông cần có vũ khí để tự vệ vì nơi ông tới rất nguy hiểm, tôi lấy khẩu súng của cậu trong ngăn kéo bàn ngủ của cậu đưa cho ông mượn... Thưa... tôi làm vậy có phải không ạ??

Huy gật đầu :

- Anh đưa súng cho ông là phải.
- Ông còn đưa cho tôi một quyển sách, ông dặn kỹ tôi là trao sách đó tận tay cậu và trao cho cậu ngay khi cậu về tới nhà. Thưa tôi để sách trên bàn trong phòng giấy của cậu.
- Tốt. Ông Tuấn ra khỏi nhà ta đã lâu chưa?
- Thưa... ông vừa đi khỏi được chừng năm phút...

Trần Huy do dự chừng vài giây. Một sức mạnh vô hình thúc đẩy chàng ra khỏi nhà mặc dầu chàng mệt mỏi rã rời. Vào giờ khuya này, Tuấn không thể tìm được xe tắc xi ngay trong năm phút. Chỉ cần một chút may mắn, Huy có thể đến đó trước Tuấn.

Chàng gượng tỉnh để ngồi vào lái xe. Có thể vì chàng quá mệt nên mở máy không đúng cách, có thể vì máy xe của chàng trục trặc, chàng phải mất đến vài phút mà xe vẫn chưa chuyển bánh được. Nhưng rồi sau cùng, xe cũng chạy. Bốn giờ sáng, đường phố vắng. Xe chạy từ Sài Gòn vào Chợ Lớn không mất mấy phút nhưng những con đường quanh khu có khách sạn Mỹ Ngọc Cung lại quá giống nhau. Trong cơn bối rối, xe Huy đi lạc vào những con phố một chiều. Chàng bắt buộc phải chạy lòng vòng mãi... Kim đồng hồ tay chỉ 4 giờ 30 phút, Huy vẫn chưa tới được khách sạn mà chàng định tới và hy vọng tới trước bạn.

Chàng ân hận nếu đêm nay chàng về thẳng nhà, việc này có thể đã không xảy ra. Nếu chàng về ngay nhà từ lúc hai giờ sáng, Tuấn đã tìm thấy chàng ở nhà và chàng có thể thuyết phục được Tuấn dừng tới đây ngay

đêm nay. Nhưng chuyện mà chàng kinh sợ đã xảy ra... Một nỗi lo âu kinh hoàng, khủng khiếp bóp chặt tim Huy. Chàng muốn nghĩ rằng chàng là người đứng ngoài thảm kịch này – tấn thảm kịch của vợ chồng bạn chàng – chàng không có trách nhiệm gì trong vụ này, chàng có quyền không tới đó, nhưng cùng lúc ấy, chàng lại thấy “chàng phải tới đó, không tới không được”...

Trong cơn bối rối, vội vã, Huy lại để xe chàng đung vào một chiếc tắc xi. Người tài xế tắc xi đang ngủ gật choàng dậy, rất tỉnh táo khi đòi bồi thường. Xe bị đung chỉ móp chút xíu nhưng người tài xế tắc xi, dường như biết là Huy bận đi, vội tiền bằng cách nhất định không chịu điều đình, chờ gọi cảnh sát tới. Sau khi trả năm trăm đồng, Huy mới lái xe đi và chàng tới được trước cửa khách sạn Mỹ Ngọc Cung vào lúc 5 giờ kém mười phút. Tòa nhà khách sạn một tầng lầu tối đen, cửa đóng kín mít, không một ánh đèn, không có một tiếng động từ bên trong vẳng ra. Tòa nhà tối đen đầy đe dọa và như nhà bỏ hoang. Huy xuống xe, chàng tới đẩy nhẹ cánh cửa ngoài. Rất may cửa không có khóa. Có lẽ có kẻ nào đó đã mở khóa trước chàng hoặc theo lệ, khách sạn này không khóa cửa ngoài ban đêm, để cho khách trọ tự do ra vô. Nhưng tất cả những cửa phòng bên trong đều khóa chặt. Chàng bước nhẹ vào hành lang và lần lên cầu thang, chàng muốn lên lầu nhưng vòm thang tối như mực, chàng không trông rõ cả bàn tay chàng dơ trước mặt chàng. Ban ngày, thang lầu này lúc nào cũng có đèn, nhưng ban đêm, có lẽ vì tiết kiệm, đèn điện bị tắt đi. Huy có mang quẹt máy theo nhưng chàng lại không muốn đánh lửa cho người khác biết là có người lên lầu. Lên đến nửa chừng, Huy đứng lại lắng nghe. Dường như ở đâu đó trên con đường trước mặt chàng cũng có người đang lần đi như chàng vậy... Chàng như nghe rõ tiếng chân người đó lê nhẹ trên mặt gỗ và tiếng người đó thở...

Chàng dừng lại nghe và nín thở. Chàng phải làm gì bây giờ?? Đi theo hay là đứng lại đây chờ đợi? Huy rất thính tai. Trong giây phút ấy, thính giác của chàng lại càng thêm bén nhọn. Chàng nghe thấy tiếng chân của hai người... Chàng biết là quanh chàng có hai người chứ không phải là một... Một trong số hai người đó là Hoàng Tuấn, bạn chàng... Người kia chắc chắn là kẻ muốn hại Hoàng Tuấn. Những tiếng chân đi mất dần nơi từng trên. Rồi một cánh cửa mở khẽ. Tiếng cửa mở nghe như một tiếng thở dài, một tiếng rên rỉ... Tiếp đó là tiếng khung cửa sổ mở ra màn đêm.

Người lạnh giá, Huy đành đứng ngây trong bóng tối, lắng tai chờ đợi... Nhưng khi chàng nghe thấy tiếng người kêu, chàng hiểu mọi can thiệp của chàng đã trở thành quá muộn... Một tiếng kêu kinh sợ, tuyệt vọng – tiếng kêu không có gì giống với tiếng kêu của loài người. Tiếng kêu gào thét trong màn đêm như tiếng rít của một con quái vật... Và tiếng động vang lên sau tiếng kêu khủng khiếp ấy còn đáng sợ hơn nữa. Đó là tiếng một thân xác người rơi bịch từ trên lầu cao xuống vỉa hè. Huy vội chạy ra đường...

Đêm đen và sâu nhưng chàng cũng không thể không nhìn rõ “cái vật” nằm trên vỉa hè ngay trước cửa khách sạn. Đó là “vật” vừa rớt từ cửa sổ trên lầu xuống. Hai chân Huy mềm ra như cao su, chàng phải cố gắng lắm mới đi được hết quãng đường ngắn từ trong khách sạn ra tới nơi xác người nọ nằm. Chàng quì gối bên xác người nằm bất động, đưa tay ra sờ nắn xác người. Đến lúc đó, chàng vẫn còn hy vọng một cách hão huyền và tuyệt vọng rằng người nằm đó không phải là Hoàng Tuấn, bạn chàng. Nhưng trong thâm tâm, Huy biết chắc người đó là Hoàng Tuấn. Không phải lật xác người lên để nhìn mặt, Huy cũng tưởng tượng được nét mặt của người chết. Chàng biết rằng nét mặt đó sẽ ám ảnh chàng đến suốt đời. Dù chàng có trốn đi đâu, dù chàng có làm gì, có sống với ai, nét mặt đó cũng theo dõi chàng mãi mãi...

Trời càng sắp sáng càng tối đen. Huy chợt nhớ là chàng tới đây bằng xe hơi và xe của chàng đậu ngay ở đây, đèn pha chắc là chiếu thẳng vào xác người này... Chàng loạng choạng đi tới xe nhấn nút đèn pha. Ánh đèn chiếu sáng rục rục vào chỗ người nằm. Trong vùng ánh sáng rục rục đó, xác người trông giống một đồng giẻ rách. Đúng mái tóc của Hoàng Tuấn, mặt Tuấn nghiêng nghiêng. Huy trông thấy rõ cái miệng vẫn còn như cười của bạn. Người nằm đó chính là Hoàng Tuấn. Huy đã đến quá muộn.

Những cánh cửa sổ hàng phố mở ra, nhiều ánh đèn chiếu qua những khung cửa sổ ra đường. Nhưng khách sạn Mỹ Ngọc Cung vẫn tối om và câm nín như nó từ chối mọi trách nhiệm về cái chết này. Có thể nào Hoàng Tuấn đã rớt từ khung cửa sổ kia xuống đây và đã chết được không? Vài giây đồng hồ sau đã có nhiều người xúm quanh Huy và xác chết, tiếng người nói xôn xao từ phía, một người đàn bà la hét lên sau khi nhìn tận mặt người chết nhưng Huy vẫn cứ quì gối đó không thể nào cử động được.

Ông già Tàu có râu bạc nói tiếng đầu tiên :

- Phải kêu cảnh sát...

Cảnh sát... ! Hai tiếng đó như có sức mạnh làm cho Trần Huy đứng bật dậy. Người ta chặn chàng lại, người ta hỏi chàng cả trăm câu, người ta muốn biết về nạn nhân nhưng chàng vẫn ngây ra không thể trả lời được ai. Ông già Tàu lại giúp chàng lần nữa :

- Nhà tôi có điện thoại... Thầy nên kêu cảnh sát bằng điện thoại.

Huy đi theo Ông Tàu Già vào một kho hàng. Bên trong có máy điện thoại. Đến trước máy, chàng có vài giây đồng hồ do dự... Nhưng sau cùng chàng quyết định đi tới cùng, chàng không thể trốn tránh được trách nhiệm. Thời gian trôi qua sau đó thật dài... Huy có cảm giác như một thế kỷ đã trôi qua đời chàng kể từ lúc chàng gọi điện thoại cho đến lúc xe cảnh sát tới. Rồi lại một thế kỷ nữa trôi qua từ lúc cảnh sát tới cho đến lúc cảnh sát mang theo xác chết đi. Cuộc trả lời các cảnh sát viên điều tra về cái chết của Hoàng Tuấn là một thế kỷ thứ ba đối với Trần Huy.

Sau đó Huy được trở về nhà. Lúc đó đã là 8 giờ nhưng Huy đã quên hết cả khái niệm về thời gian. Chàng cũng quên mất cả đường về, chàng chỉ về được nhà vì thói quen. Chàng vào nhà như một người máy. Anh hầu của chàng có lẽ vì thức chờ chủ suốt đêm giờ này đã ngủ vùi. Phòng khách vẫn còn sáng đèn, ngọn đèn thấp từ đêm qua. Huy tắt đèn, khép cửa và đi về phòng ngủ. Chàng đẩy cửa bước vào căn phòng ngủ và dừng lại, ngây nhìn... Một thiếu phụ ngồi lên chiếc ghế bên giường, nàng đang cúi xuống xem mấy tờ tuần báo Pháp. Ánh nắng ban mai từ cửa sổ tràn vào làm cho mái tóc nàng óng ánh như có hào quang. Nàng có cái vẻ mệt mỏi của người thức suốt đêm nhưng vẻ mệt mỏi đó chỉ làm cho nhan sắc của nàng thêm quyến rũ. Nàng dơ tay lên vuốt mái tóc và nhìn lên khi Huy bước vào. Nàng mỉm cười với chàng.

Như Ngọc cất tiếng hỏi trong, êm và gợi cảm. Giọng nói của nàng như một chất rượu mạnh làm cho mạch máu của Huy rào rạt chảy :

- Anh đi đâu vậy?? Em chờ anh từ đêm qua...

Trần Huy đứng giữa ngưỡng cửa, chàng không thể nào nói được một lời, không làm được một cử chỉ.

Không thấy chàng trả lời, nàng lại hỏi:

- Có chuyện gì vậy Huy?

- Em tới đây bằng gì??

- Bằng tắc xi như tất cả mọi người... - Nàng lại mỉm cười - Anh không chờ đợi em tới trong một cỗ xe tứ mã như nàng Lọ Lem trong chuyện cổ tích chứ?

Nàng đứng dậy đi tới choàng tay lên cổ chàng. Nàng cười nhưng cứ nhìn về mặt nàng, nhìn quãng mắt thâm của nàng và đôi môi rung động, người ta có thể biết rõ là nàng rất mệt và nàng sợ hãi.

Đột nhiên Huy lấy lại được hết tâm trí, chàng gằn giọng :

- Đi đi...

Như có chờ đợi sự tiếp đãi như vậy của chàng, Như Ngọc không tỏ ra ngạc nhiên nhiều, nàng chỉ bặm môi, nét mặt đang tươi chợt nghiêm lại :

- Đi đâu??

- Đi đâu thì đi... Tôi không cần biết...

- Em có thể giận anh vì những lời anh vừa nói. Nhưng em không, vì em thương hại anh... Anh mệt nhiều... Em nghĩ chúng ta nên hoãn cuộc nói chuyện này đến khi khác, đến lúc nào chúng ta sáng suốt và bình tĩnh hơn.

- Không có gì phải nói lại, không còn gì để chờ đợi... Tôi chỉ yêu cầu Ngọc đi... Đi khỏi đời tôi...

Ngọc không nói gì nhưng đôi mắt nàng nhìn chàng lúc đó là đôi mắt kinh hoàng của người đàn bà sợ hãi. Qua giọng nói của chàng, nàng hiểu rằng chàng nói thật. Lời chàng vừa nói không phải là lời nói có thể quên đi.

Huy gần như cảm thấy thương hại Ngọc khi thấy nàng sợ hãi. Chàng cố gắng áp ứng :

- Tôi... không... oán trách gì Ngọc... Nhưng... Ngọc nên đi xa tôi...

- Nhưng tại sao... tại sao... anh lại đuổi em?

Chàng nói như hối hận, như người không muốn nói :

- Vì... tôi có mặt ở đó đêm qua...

- Ở đó...?

- Ở khách sạn Mỹ Ngọc Cung. Tôi đã thấy...

- Anh thấy gì...?

- Thấy Tuấn. Hắn chết...

- Tuấn chết rồi à?

Như Ngọc giả vờ không biết, giả vờ ngạc nhiên thật hay, thật khéo. Nhìn mặt nàng, đôi mắt nàng mở lớn và vành môi nàng hé mở không khép lại, chàng thấy nàng ngạc nhiên như thực. Người khác có thể làm, ngay cả Huy nữa, lúc khác, trước đây chàng có thể làm, nhưng bây giờ thì không. Bây giờ chàng không còn có thể làm

được nữa. Vì bây giờ Hoàng Tuấn đã chết... Chàng nghĩ thầm : "...Đóng kịch thật hay... Tự nhiên một chút nữa mình có thể tin là nàng không biết gì, là không phải nàng. Nhưng..." Chàng nhớ lại cảnh người bạn thân nhất đời của chàng nằm nghiêng trên vỉa hè tràn đầy bóng tối và chàng thấy rõ hơn bao giờ hết là nàng không còn bao giờ có thể làm cho chàng tin được nữa. Chàng nhìn vào mắt nàng :

- Đừng giả vờ không biết. Chính Ngọc đẩy Tuấn té xuống...
- Đẩy hồi nào?? Đẩy ở đâu?? Em mà đẩy Tuấn ư?

Quá đáng, chàng không còn chịu nổi nữa, chàng hét lên :

- Con đĩ... Con đĩ... Cô cho tôi là ngu lắm sao?
- Anh...
- Phải... Cô không biết gì, cô không làm gì hết... Cô chỉ là nạn nhân... Phải không?? Cô bị bắt cóc giam một nơi trong suốt hai tuần lễ qua. Một tên gian manh bí mật có một chân bằng gỗ bắt cóc cô... Tên đó giữ cô để đòi cô phải nộp tiền chuộc... Phải không? Bây giờ tên gian đó đã giết chồng cô... còn cô... nhân lúc lộn xộn cô đã lén trốn được khỏi sào huyệt của tên gian. Và cô không hay biết gì hết về những gì vừa xảy ra cho chồng cô. Phải không? Cô chờ kể chuyện đó với cảnh sát. May ra cảnh sát sẽ tin cô... Còn tôi, tôi biết... Cô quên là tôi đã theo dõi vụ này từ đầu hay sao?? Tôi biết...

Một sự thay đổi lớn đến trên nét mặt Như Ngọc trong khi Huy nói. Tất cả những thớ thịt trên mặt nàng căng thẳng ra, làn môi nàng mím chặt lại, đôi mắt nàng sáng long lanh. Như Ngọc lúc đó không còn là một thiếu phụ khổ sở, bối rối vì hoàn cảnh không may. Người thiếu phụ đó đã trở thành một con vật dữ... Khi nàng nói, giọng nàng khô, lạnh, sắc, nghe như tiếng kim khí. Nghe nàng nói, Huy hiểu rõ chàng đã làm đến chùng nào. Chàng đã tưởng là nàng yêu chàng trong lúc thực ra, nàng chỉ yêu có nàng. Nàng chưa bao giờ yêu ai hết. Chàng đã tưởng lầm rằng sở dĩ nàng làm những chuyện nàng đã làm là vì nàng không được sung sướng, vì nàng sống không có hạnh phúc nhưng bây giờ chàng mới rõ nàng chỉ làm thế vì tham tiền, vì ác tâm, vì muốn thấy người khác đau đớn. Chàng cũng đã làm một cách ngu si, đại dốt như Hoàng Tuấn, bạn chàng. Và chàng vừa nói những lời thật đúng: **NHƯ NGỌC** chỉ là một "con đĩ".

- Đừng dờ giọng đạo đức...

Nàng rít lên qua vành môi:

- Anh cũng dính líu trong vụ này. Nói dính líu chưa đúng, anh là đồng lõa. Hơn nữa... chính anh xúi giục tôi... Anh phải chịu trách nhiệm về cái chết của Tuấn.

Huy ngạc nhiên nhìn nàng, chàng như người bị đâm mạnh vào bụng đến nỗi ngạt thở:

- Cô nói gì?

Nàng nhắc lại:

- Đúng. Chính anh phải chịu trách nhiệm... Trước ngày anh tới Nam Vang gặp vợ chồng tôi, tôi yêu chồng tôi... Anh đã quyến rũ tôi, anh làm cho tôi xa chồng tôi.

Chàng hét lên :

- Không đúng... Cô nói bậy... Tôi không khổ nạn đến thế... Tôi không bao giờ muốn làm cho Tuấn đau khổ.
- Bây giờ anh nói như vậy... nhưng ngày đó anh chỉ có mỗi một ý muốn : làm sao đoạt được tôi... Anh đã thành công... Tôi đã yêu anh. Tất cả những gì xảy ra sau đó chỉ là hậu quả của việc anh làm... Anh là người phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Như Ngọc nói dối hay nàng nghĩ, nàng tin là nàng đang nói sự thực? Huy không thể biết rõ được. Chàng nhớ lại những ngày chàng tới Nam Vang vì công việc và nhân dịp đến thăm vợ chồng bạn. Chàng nhớ lại những giây phút đầy dục tình và kêu gọi của những ngày đẹp trời đó khi chàng gần nàng. Không bao giờ – ngay đến cả lúc này – chàng công nhận rằng chàng có thể quyến rũ vợ bạn. Nhưng không muốn là một chuyện, sự việc xảy ra lại là một chuyện khác... Những lời kết tội của nàng làm chàng suy nghĩ lại và chàng thấy rằng từ ngày họ gặp nhau, chàng không hề làm một hành động nào để quyến rũ nàng, để xúi dục nàng. Nhưng chàng cũng không từ chối, không cự tuyệt nàng, chàng cũng không tìm cách chạy trốn. Tuy nhiên chàng chỉ là một kẻ thụ động... Chàng đã làm tất cả những gì nàng muốn. Chàng đã phục tùng nàng một cách mù quáng... cho đến lúc Hoàng Tuấn ngã xuống nằm chết thê thảm trên vỉa hè tối.

Bây giờ thì hết rồi, thật hết rồi, người đàn bà này chỉ còn làm cho chàng thấy ghê tởm. Như hiểu chàng đang nghĩ gì, nàng gằn giọng:

- Có phải anh là người đã gửi cho tôi cái điện tín báo tin là mẹ tôi đau nặng để tôi về đây với anh không?
- Tôi làm thế vì cô bảo tôi làm...

- Bằng chứng đâu? Anh đổ hết lỗi cho tôi sao được? Anh có đến phi trường đón tôi... giả làm anh thọt chân đó không?

Huy khỏ sở nhìn nhận :

- Vì cô bảo tôi rằng chỉ có cách đó mới làm lạc hướng cuộc điều tra của chồng cô.
- Nếu anh không đồng ý, nếu anh không muốn làm, làm sao tôi bắt anh làm được những chuyện ấy? Vô lý! Chính anh... anh bày đặt mọi chuyện. Chính anh tìm ra cái khách sạn dơ dáy trong Chợ Lớn và bảo tôi phải vô đó sống chui rúc như chuột, anh đã điều đình với thằng cha chủ khách sạn, anh cho tiền nó để nó khai man với cảnh sát. Chính anh đã báo cho tôi biết ngày giờ cảnh sát tới khách sạn đó điều tra để tôi mang va ly đi ẩn trốn nơi khác. Anh đã cho tôi biết rõ từng việc làm, từng ý nghĩ của chồng tôi. Hơn thế nữa..., chính anh đã bảo tôi viết bức thư lố bịch bỏ vào hộp đồ trang điểm của tôi để tên chủ khách sạn đưa cho cảnh sát... Cũng chính anh đã nửa đêm gọi dây nói đến cho Tuấn hẹn hẳn qua Lăng Tô, chính anh đã lừa hẳn vô cái nhà hoang đó, chụp thuốc mê cho hẳn ngất đi và đoạt số bạc hẳn mang theo làm tiền chuộc. Tôi phản đối việc đó, vì tôi thấy nó vô lý và nguy hiểm, nhưng anh cứ làm theo ý anh. Thấy chưa?? Lẽ ra nhân dịp tốt đó, anh phải thanh toán hẳn ngay trong đêm đó. Nhưng anh nhát sợ, anh không có đủ can đảm, anh muốn mà anh không làm nổi. Đêm đó chỉ cần anh đẩy hẳn xuống sông là xong tất cả. Chẳng còn gì lỗi thối phiền nữa. Anh không làm nổi cái việc mà chúng ta đã định trước. Nếu anh đẩy được hẳn xuống sông đêm đó, đến hôm nay, người ta tìm được xác hẳn và cảnh sát sẽ kết luận là hẳn tự tử. Có phải là...

Huy không còn nghe nàng nói gì nữa... Có thật là chàng đã làm tất cả những việc nàng vừa kết tội chàng đó không? Chàng có làm... nhưng đúng ra, một **TRẦN HUY** nào khác đã làm những việc đó chứ không phải là chàng... Trong chàng có hai gã đàn ông... Một gã là chàng, trung thực, lương thiện, gã kia lưu manh, sắp đặt, tranh vợ bạn, bày mưu lập kế giết chồng, đoạt vợ... Tội nghiệp cho người bạn thân nhất đời của chàng, Tuấn không một phút nào nghi ngờ rằng người bạn thân nhất của mình cùng người đàn bà mình yêu đương, mình cưới làm vợ, lại có thể cùng âm mưu phản mình...

Còn Như Ngọc...? Không, nàng không yêu Tuấn, nàng không yêu chàng. Huy thấy rõ rằng nàng chỉ nghĩ đến chuyện giết chồng để đoạt tài sản của chồng. Chồng nàng tự tử, nàng thoát được bọn bắt cóc, trở về, hưởng trọn tất cả tài sản chồng nàng để lại... Cảnh sát chứng nhận là nàng bị bắt cóc, cảnh sát chứng nhận là chồng nàng vì quá buồn phiền, vì khủng hoảng thần kinh, đã tự tử chết... Còn có gì an ninh hơn là lời chứng nhận của cảnh sát?

Và chàng, Trần Huy, luật sư nổi tiếng, tương lai sáng, chưa vợ, được nhiều người đàn bà đẹp của đô thành mong muốn chàng để mắt tới, chàng đã trở thành một tên lưu manh đồng lõa giết người... Một tên khốn nạn nhất đời... Mọi việc được sắp đặt từ trước thật đẹp... Không một sơ xuất nhỏ... Nàng lại nói...

- Tôi đã làm cho hẳn hoàn toàn mê loạn. Hẳn tin chắc ở chuyện chúng ta bày ra, hẳn tin chắc là có tên Paul Văn bắt cóc tôi trong khi tên Paul Văn đi biệt tích từ lâu, Paul Văn chết chửi, chết rập ở đâu rồi... Nếu đêm trước, anh đẩy hẳn xuống sông, cảnh sát sẽ tin là hẳn tự tử... Còn như bây giờ, cảnh sát biết là có án mạng. Họ sẽ mở cuộc điều tra... Tên chủ khách sạn sẽ bị dính líu... Thằng cha đó có thể vì sợ, hoặc vì ngu dần, khai ra chúng ta... Thế là chết cả...

Chàng nhắc lại như người bị thôi miên :

- Thế là chết cả...

Chàng như thấy trước cái cảnh chàng bị bắt giam, bị đưa ra trước Tòa Án, bị kết tội... Dù chàng có thoát được... chàng cũng vẫn bị lương tâm trừng phạt, các bạn chàng sẽ xa lánh chàng... Không ai còn giao thiệp với chàng nữa... Nếu thoát được, chàng cũng chỉ còn cách trốn đi nước nào khác để sống suốt đời...

Có lẽ Như Ngọc nhìn nét mặt chàng và biết là chàng đang nghĩ gì, vì nàng đột ngột đổi giọng :

- Anh yêu... - Nàng dịu dàng - Anh đừng giận em...

Như Ngọc lại trở lại gần chàng. Nàng choàng hai tay - những cánh tay ngà ngọc đã làm cho chàng sa ngã, làm cho chàng phản đối tất cả những lý tưởng của đời chàng - và từ người nàng thoảng bay ra một mùi hương làm cho chàng ngây ngất. Chàng biết là người đàn bà này vẫn còn rất nguy hiểm với chàng mặc dầu chàng đã biết rõ bộ mặt thật của nàng. Ở đời này có thiếu gì đàn ông biết rõ người đàn bà mình yêu là không xứng đáng, tồi tệ, hư hỏng, mà vẫn cứ yêu?? Chàng cũng có thể là một gã đàn ông như thế, loại đàn ông mà chàng cho là hèn và vẫn khinh bỉ, nếu chàng không cương quyết...

Nàng ôm chàng và thì thầm, dịu dàng:

- Mình... nghe em... Mọi chuyện chưa đến nỗi tuyệt vọng đâu... Vẫn còn cứu vãn được... nếu hai đứa mình yêu nhau... Hai đứa mình cùng nói như nhau, tên chủ khách sạn có khai ra chúng mình và sự thật cũng chẳng ai tin hẳn. Mình có nhiều thế lực, uy tín, mình có thể nhờ thế lực và quen biết của

mình ém nhem vụ này đi... Nếu không thể dim cho chìm xuống... chúng mình vẫn còn có thể cùng đi với nhau ra sống ở ngoại quốc. Em sẽ rất giàu... Em sẽ có nhiều tiền lắm. Hai đứa mình thừa tiền để sống sung sướng ở Paris... Miễn là chúng mình yêu nhau và cùng nói như nhau... Nhé... Mình...

Nàng đưa mặt nàng sát gần mặt chàng, môi nàng chạm phớt lên môi chàng. Chỉ cần một chút nữa thôi... chỉ cần chàng để cho môi chàng đi theo sức hấp dẫn của môi nàng là xong. Chàng lại bị nàng mê hoặc và lần mê hoặc này sẽ kéo dài muôn kiếp. Bởi vì lần mê hoặc vừa qua đã làm cho chàng mất sống kiếp này. Nhưng muộn quá mất rồi...

- Không... Ngọc... Đừng bắt tôi phải nặng lời hơn nữa với Ngọc... Tôi không thể... không thể...

Lần này trong đôi mắt nàng có nước mắt thật:

- Tại sao...? Mình... Tại sao?

- Tại vì Ngọc đã giết Tuấn. Tôi biết tôi là đồng lõa của Ngọc và đúng ra tôi không có quyền chê trách Ngọc điều gì. Tôi đã mất cái quyền đó, quyền làm người lương thiện nữa. Ngọc tha lỗi cho tôi vì tôi đã chửi nặng Ngọc. Thật sự tôi không muốn thế... Sự việc xảy ra ngoài sức chịu đựng của tôi... Sau cái chết của Tuấn... không bao giờ tôi còn có thể ôm được Ngọc trong vòng tay tôi...

Nàng thảng thốt :

- Nhưng em không giết Tuấn... Anh phải tin em, anh nghe em... Em không ngờ hấn đến khách sạn... Theo cái chương trình mà em biết anh làm đêm đó... Em biết là anh lừa được hấn qua Lăng Tô và đưa được hấn vào nhà hoang bên bờ sông với số bạc... Đúng giờ đó hấn phải nằm dưới đáy sông rồi... Em đâu có ngờ là đến phút cuối cùng anh lại không nở giết hấn...? Làm sao em biết được...? Anh lại để cho hấn tỉnh lại, trở về... Vì vậy lúc đó em đang ngủ say... Chợt em nghe có tiếng gì lạ... Linh tính báo cho em biết có gì lạ... Em tỉnh dậy. Em nhẹ bước đi xuống nhà dưới, em nhìn vào phòng lão chủ... em thấy Tuấn... Tuấn đánh lão chủ chết ngất... Lúc đó đèn trong khách sạn còn sáng nên em trông thấy rõ. Nhưng Tuấn thì chưa thấy em. Em đang không biết chạy trốn đâu cho thoát... Chợt em bỗng nhớ ra là cầu chì điện của cả khách sạn đặt ngay ở chỗ gần cầu thang, tức là ở ngay nơi em đang đứng... Em đi tới cúp điện trước khi Tuấn kịp nhìn thấy em... Nhưng hấn vẫn không chịu đi... Em lùi lên lầu... Hấn đi theo... Em vào phòng, hấn cũng vào phòng em... Hấn lần mò đi trong đêm tối... Em không hiểu hấn đi ra làm sao trong phòng tối... Em chỉ muốn hấn vô phòng là em chạy ra đóng cửa lại và chạy ra đường... Không hiểu tại sao hấn lại té nhào ra ngoài cửa sổ... Có lẽ vì đêm tối hấn tưởng đó là cửa đi qua phòng bên... Hấn... hấn ngã chứ không phải em đẩy hấn...

Huy lắc đầu. Như Ngọc nói dối thật khéo nhưng lần này nàng nói dối thật dở. Người như Ngọc mà nói dối dở như vậy tức là nàng đang sợ hãi, đang hoảng loạn lắm. Chàng lạnh lùng :

- Thế còn cô Vân Hà...? Cô bạn cũ của cô...? Cô đó cũng tự ngã nhào vào bánh xe lửa hay sao??

Nàng nức nở:

- Nó đoán ra được mọi sự... Nó dọa sẽ tố cáo em... Con đó không tốt... Chính em, em cũng không rõ đêm đó có những gì xảy ra, đêm đó em đã làm những gì... Chính anh báo cho em biết là Vân Hà hẹn gặp Tuấn... Anh đã nghe được chuyện của họ khi Tuấn vô tình gọi dây nói cho Vân Hà... Anh nhớ không...? Nếu anh không cho em biết là mẹ đó gặp Tuấn ở ga xe lửa, em đâu có biết...? Nếu không biết làm sao em giết được mẹ?

Im lặng một lúc lâu. Đây là cái im lặng của trung tâm một cơn bão lốc. Ở giữa lòng bão tố, trời lại êm, trong. Như Ngọc khóc ngọt ngào. Huy đứng cúi đầu, chàng như người mệt mỏi đến cùng cực của sự mệt mỏi.

Sau cùng, chàng nói :

- Ngọc, em nghe đây... Tôi chịu cho em một dịp may cuối cùng...

Nàng ngước mắt lên, nét mặt nàng vẫn còn nhăn nhó vì khóc nhưng đôi mắt nàng sáng lên, niềm hy vọng:

- Anh cho em dịp may????

- Anh cũng nhận rằng anh cũng có lỗi như em vậy, nhưng anh không muốn phải một mình trả một cái tội mà chính anh, anh không phạm. Nếu chúng ta sống chung với nhau, chắc chắn chúng ta sẽ bị họ bắt, không sớm thì muộn... Dù sao đi nữa anh cũng không thể nào chịu đựng được...

Chàng tiếp, giọng nghẹn đi vì xúc động :

- Anh thương mến Tuấn thật mà...

Ngọc đã lấy lại được bình tĩnh, nàng hỏi :

- Vậy thì...?

Huy lấy trong túi áo ra bọc tiền :

- Đây là 250.000 đồng của Tuấn... Bây giờ là tiền của em... Em cầm lấy cả. Anh không muốn dùng tiền này...

Ngọc do dự vài phút. Sau cùng nàng cầm lấy gói tiền.

- Ngọc đi đi... Tôi xin Ngọc đi. Đi xa... Chúng ta không thể nào sống chung đời với nhau được. Ngọc có thể làm lại một cuộc đời khác, một cuộc đời riêng của Ngọc... Tôi cầu mong Ngọc làm lại được... Còn tôi... Tôi... hết rồi...
- Cái gì hết?

Huy đáp :

- Tình yêu hết... Cuộc đời hết...

Chàng cúi đầu xuống và nhắm mắt lại. Chàng đang mệt mỏi. Tình trạng mệt mỏi của cơ thể làm cho trí óc chàng không còn cảm thấy đau khổ. Chàng sẽ đau khổ nhưng không đau khổ ngay lúc này. Mai đây, sau đây... đau khổ sẽ đến...

Khi chàng mở mắt nhìn lại, Như Ngọc đã biến mất. Hai khung cửa sổ lớn của văn phòng Luật Sư Trần Huy mở rộng nhìn ra công viên. Buổi sáng mùa mưa sau những cơn mưa lớn, thành phố sạch và láng như một nàng thiếu nữ vừa mới tắm xong trong bộ quần áo mới. Huy rời mắt nhìn qua cửa sổ tràn đầy nắng vàng. Mắt chàng nhìn lên tờ lịch treo trên tường. Lịch Air France. Hôm nay là ngày Thứ Hai. Hiện tại rõ rệt trước mắt chàng. Cuốn sổ ghi những lời của Hoàng Tuấn đặt trên bàn chàng cũng là một bằng chứng không thể chối bỏ của hiện tại. Dù muốn hay không, chàng cũng phải nhận rằng hôm nay là ngày thứ hai đầu tuần và Hoàng Tuấn, bạn chàng, đã chết.

Hoàng Tuấn đã chết. Như Ngọc đã đi xa... Đó là sự thật và đó là hiện tại. Tâm trí chàng vẫn còn nhớ Tuấn và cơ thể chàng vẫn còn nhớ Ngọc và khi chàng nghĩ đến hai người đó, khi chàng nhớ họ, chàng thấy một cảm giác đau nhói ở trong lồng ngực... Nơi đó có trái tim của chàng. Chàng đau nhưng chàng tin rằng chàng sẽ qua khỏi được cơn đau này... Chàng như người vừa thoát cơn đau nặng. Tuy vẫn còn đau nhưng đã biết chắc là mình sẽ qua khỏi, mình sẽ lại sống mạnh mẽ và can đảm. Chàng sẽ hết bị ám ảnh vì mặc cảm tự ti. Chàng sẽ không còn khổ sở vì thấy mình kém bạn nữa, chàng sẽ không còn bị ám ảnh vì nổi say mê, thèm khát một người đàn bà vợ người khác. Chàng sẽ quên chàng là đồng lõa trong một vụ giết người... Chàng đau khổ nhưng nhẹ nhàng... Một cuộc đời mới đã đến với chàng, một con đường mới mở rộng trước mặt chàng, chàng thanh thản đi vào đó... Chàng sẽ làm việc thật nhiều. Đời chàng sẽ đầy những thành công, chàng sẽ nổi tiếng...

Chuông điện thoại reo vang. Vẫn còn mơ màng, Huy nhắc ông nói.

- Luật sư Trần Huy?
- Tôi đây.

Huy cho rằng người gọi điện thoại tới hỏi chàng là một thân chủ nào đó, chàng không chú ý lắm đến người hỏi. Giọng nói bình thản, trầm tĩnh nhưng chắc chắn vang bên tai chàng :

- Ông Huy... Tôi là... Trịnh, Thiếu tá Trịnh... Tổng Nha Cảnh Sát... Chúng tôi mời ông tới ngay Tổng Nha... Chúng tôi cần hỏi ông vài việc liên can đến vụ ông Hoàng Tuấn, ông bạn thân nhất của ông, chết trước cửa khách sạn Mỹ Ngọc Cung. Chúng tôi vừa được tên chủ nhân khách sạn đó cho biết vài chi tiết mới... Hẳn khai rằng bà vợ của ông Hoàng Tuấn..., bà Như Ngọc, không hề bị ai bắt cóc và cũng chẳng hề bị giam giữ ngày nào. Theo lời tên chủ khách sạn thì bà Như Ngọc ngụ trong khách sạn Mỹ Ngọc Cung suốt trong thời gian chúng tôi mở cuộc điều tra tìm bà ấy... Nghĩa là suốt thời gian ông chồng bà từ Nam Vang về đây tìm vợ... Và rất có thể là chính bà ta đã đẩy ông chồng nhào qua cửa sổ xuống đường vỡ sọ chết...

À... ông đừng rời máy vội... Thượợng sĩ Bái vừa vào phòng tôi đây... Chắc chúng tôi có tin mới mà ông cần biết... Đây... Bà Như Ngọc đã bị cảnh sát bắt giữ ở phi trường... Bà ấy dùng căn cước giả định đi khỏi Saigon... Hiện Bà Như Ngọc đang có mặt trong văn phòng tôi... Bà ấy nói nhiều chuyện khá kỳ dị về ông... Ông nên đến ngay để đối chất... Bà Như Ngọc nói chính ông là người bày đặt ra cho bà ấy hạ sát ông Tuấn. Tội nghiệp ông Tuấn... Để cho ông ấy bị chết oan, chúng tôi có một phần trách nhiệm. Lẽ ra chúng tôi phải nghi ngờ từ trước... Ông Trần Huy... ông có thể đến ngay được không, hay là để chúng tôi cho người mang xe tới văn phòng ông đón ông?

Hết